

Život je pes

Školní slohová práce na téma:
Čím je srdce prázdnější, tím spotřebuje více krve.

Niranda

Přivinula si k sobě malého plyšového
medvídka, co dostala od babičky, ...

Petr Šafařík

„To ses jako rozhodl, že místo táborové diskotéky, na kterou šel celej kemp, půjdeš za mnou mi dělat společnost, jo? Tak to ovšem teda jo...“

Vzpomněla jsi, jak hned první den při příjezdu vyšla ze své chatky a potkala Marka, zdál se jí krásný, zdál se jí jedinečný. A teď tu stojíš, poslední táborový den, u ní v chatce...

„Přišel jsem si pro ukolébavku, Nikolko“

Došlo jí, že celý tábor nedělala nic jiného, než zpívala... Hned první den, co přijela do tábora, byla první zkouška před vystoupením. Nikole tenhle tábor doporučila její soukromá učitelka zpěvu, každý rok se tu sešlo na tři sta mladých talentů z celého světa a ti po dobu dvou týdnů pořádali turné po okolních koncertních síních. Díky svému zpěvu, měla Nikola vždy prestižní postavení prvního hlasu sboru, což v sedmnácti letech nedostal každý. Jak říkávala její babička, zpívala jako anděl...

„A jakoupak bys chtěl ukolébavku, nemůžu po večerech moc zpívat, namohla bych si hlasivky, to bys měl vědět, Marku...“

„Kdo řekl, že jsem myslel zpívání... znám lepší ukolébání...“

V uších jí doznívala poslední Markova věta.

„Nicolko, jsi krásná, víš to... jsi jako anděl...“

Naklonil se k ní a políbil ji...

Za celé dva týdny se s Markem viděla jen dvakrát na koncertech a jinak s ním nijak zvlášť nemluvila. Trochu ji mrzelo, že Marek přišel až teď, že mohli být celé dva týdny spolu, teď jim zbývá zítřek a tábor se zase rozjede na všechny strany světa, jako každý rok.

Když se jejich rty rozpojily, posadil se Marek na pohovku a Nikola vedle něj.

Marek ji začal pomalu hladit po vlasech, jen zlehka, aby se nepolekala. Nikola nic nenamítala, usmála se a nalila mu do hrnku teplý čaj. Nabídnutý hrnek postavil pomalu na stůl, nespouštěje ji ani na chvíli z očí.

Začal ji líbat, začal ji líbat tak něžně, že nevěděla jestli ji jen nehladí na rtech vítr. Něžnost se chvíli po chvíli vytrácela. Trochu ji to zklamalo... Byl dychtivý, vášnivý, impulzivní... Byl vše, jen ne něžný.

Nicol se pomalu odtrhla.

„Marku, já.. jsem unavená.. nemohl bys přestat, je to krásné, ale opravdu jsem hodně unavená a bolí mě krk, musím odpočívat, zítra se uvidíme, ano...?“

Marek ji k sobě přitiskl ještě víc, než když se spolu před chvílí líbali. Začal ji líbat s mnohem větší lačností, jakoby se jí nemohl nabažít. Vší silou se vzepřela.

„Tak tohle jsme si ale nedomluvili, nech mě, odejdi, hned!“

Svalil ji na pohovku a nalehl na ni. Začal ji opět líbat. Už ne romanticky jako předtím, ale surově. Okamžitě se vysmekla a dala mu facku. Než se Marek vzpamatoval, vysoukala se zpod něj a utíkala ke dveřím chatky. Než ale stačila otočit klikou, byla zpět v Markově sevření. Tvrdě ji chytl jednou rukou pod krkem a druhou ji obemknul pas tak, aby nemohla hýbat ani s rukama.

„Ne! Marku neblázni, proboha! Můj krk! Marku, ne! Pusť mi krk! Marku, nech mě, sakra, pusť mě ty kreténe!!“

Z posledních sil začala křičet, třeba je ještě někdo v táboře, třeba ji někdo uslyší. Jakmile ale dozněla v místnosti první slabika, sevřel jí Marek krk.

„Zkus to ještě jednou a už si, ptáčku, nezapíváš!“

„Sakra, jsi normální, Marku, slyšíš mě, pusť mě!?!?! Nedrž mě za krk! To bolí, nemohu dýchat, slyšíš, poraníš mi krk, Marku, do prdele nech mě bejt!!!“

Její prosby neslyšel. Bylo mu jedno, co říká. Měl ji v šachu, dokud ji držel krk, nic mu udělat nemohla, nemohla se ani hýbat, ani křičet.

Roztrhl ji triko a začal ji líbat řadra. Pod váhou jeho těla a s jeho stálým stiskem na krku jen těžko dýchala, nemohla už ani mluvit, jen sípala a lapala po dechu. Jediné, co mohla, bylo tiše brečet.

Když jí Marek sundával džíny, její obličej byl pokryt tolika drobnými pramínky slz, že je nešlo spočítat. Tiše si přála ať už to skončí, protože věděla, že zabránit tomu nemůže už asi nikdo, natož ona, přidušená a bojující proti o tři roky staršímu, silnějším klukovi...

Marek se vyžíval v takových detailech, že bylo Nikole na zvracení. Bylo jí na zvracení ze sebe, i z něho.

Konečně ji měl před sebou celou nahou. Nikdy se tak nestyděla před klukem, jako teď. Nikdy necítila takovou hanbu a potupu jako teď. Díval se na ni, snad celé tři minuty jen seděl a díval se na ni. Ty tři minuty pro ni byly jako věčnost. Nejraději by v ten moment umřela, nemohla snést pocit, že si s ní někdo hraje jako s malou panenkou a ona nemůže nic dělat, nemohla snést pocit, že ona je bezmocná.

Jediný odpor, kterého byla Nikol schopna, bylo ho kousnout do rtu. Za chvíli se její slzy mísily s kapkami krve z jeho úst. Marka ještě víc navnadilo to, že se Nikol stále ještě brání. Rukou si s ní hrál a ústy ji líbal na celém těle. Jeho levá ruka však stále držela krk.

„Marku, prosím... prosím tě, moc tě prosím, nech mě. Nikomu to neřeknu, slibuju, jen mě nech, prosím tě... Marku, nech mě už být, mě to bolí...“ jakmile dořekla, začala se dusit z jeho opětovného sevření. Jako odpověď ji políbil jemně na čelo a začal ji tiše zpívat. Do ticha jejích slz zněla latinská píseň, kterou dnes zpívala. Lehl si mezi její nohy a líbal ji. Chutnala slane, měl stále na rtech její slzy... Na tváři už nevypadala jako anděl, za kterým přišel. Všude měla rozmazanou řasenku od pláče a na puse krev z jeho úst...

Opět ji začal tiše zpívat latinskou píseň. Nevnímal bolestné výkřiky Nikoly, vždy ji jen pevněji stiskl krk a opět byla zticha. Nikola takovou bolest ještě necítila, každá bolest, kterou

doted' zažila, vždy přestala, tahle nepřestávala, zařezávala se čím dál tím víc hlouběji do jejího nitra, do její paměti, ať měla oči zavřené či ne, stále viděla Markův obličej, jeho krvavá ústa, jeho oči, jeho tělo, jak na ní leží...

Po chvíli Marek přestal. Dosáhl svého. Přestal i zpívat. Byl vyčerpaný, zmožený držením Nikol. I když cítila povolení sevření, nezmohla se ani vysmeknout. Nemohla dýchat, nemohla se pohnout, nemohla nic. Byla uvězněna v sobě samé, ponořena daleko do své mysli, a tyhle mříže byly ještě zoceleny bolestí, kterou cítila.

Po deseti minutách se Marek beze slova zvedl a začal se upravovat... Jediné, co Nikol zvládla, bylo se stočit do klubíčka a tiše sténat. Přivinula si k sobě malého plyšového medvídka, co dostala od babičky, za její první vyhranou pěveckou soutěž. Stále ji v uších zněla latinská píseň. Chtěla se zeptat Marka proč, ale jakmile se nadechla a chtěla něco říct, ozval se jen skřehot. Nikol se rozbrečela znovu. Poranil ji krk.